

A mai márciusi ifjak

Ha megkérdeznénk az embereket, hogy mit gondolnak egy iskolai műsor megszervezéséről, a legtöbben egy unalmas, monoton, csupán szöveg- és verstanulással járó készülődésként jellemeznék.

Amikor szeptember végén az osztályfőnökünk bejelentette, hogy a mi osztályunkat kérték fel a március 15-i ünnepség megszervezésére, mi is ugyanezt gondoltuk. Valószínűleg ezért is volt eleinte kevés jelentkező rá, hiszen mind erre számítottunk. Mindenesre az osztályfőnökünkkel és azzal a pár emberrel, aki vállalkozott rá, hogy segít, a következő hét csütörtök délutánján összegyűltünk, elmondtuk az ötleteinket, és kitaláltuk az alaptörténetet.

Azonban kellemesen csalódtunk, hiszen a csütörtök délutánjaink mind-mind nagyon jó hangulatban és családi környezetben teltek el, s közben egyre többen lettünk. Természetesen a központban a műsor megszervezése volt, de emellett nagyon sokat beszélgettünk, nevtünk, és viccelődtünk. A lányokkal rendszeresen befotuk egymás haját, s ha találtunk valamilyen újfajta fonásmódot, már alig vártuk a csütörtököt, hogy bemutathassuk. Az osztályfőnökünkkel is nagyon jókat beszélgettünk, a felkészülés délutánjai alatt őt is, és persze egymást is jobban megismertük. Szerintem ez volt az egyik legjobb dolog az egészben.

Teltek-múltak a hetek, a szöveg egyre jobban összeállt, s a szerepeket is kiosztottuk. A vége felé a próbák nagy része már csupán az apró finomításokkal és a jelenetek gyakorlásával telt. Amikor pedig olyan teremben voltunk, ahol zongora is volt, az énekes lányok előadták a *Ha én rózsá volnék* című dalt. Habár volt, hogy a zongorán valamelyik film főcímdala szólalt meg, vagy épp a francia himnuszt énekeltük, de ezek is mind részei voltak a mi kis „készülődésünknek”. Néha azért megesett, hogy négy órakor még mindig bent ültünk az iskolában, ilyenkor már nagyon fáradtak voltunk. Otthon pedig még készülhettünk másnapra, hiszen pénteken magyar órával kezdtünk, az osztályfőnökkel, amire persze illik készülni. :D

Az egyik csütörtök délutánon Eszter néni egy nagy hírt közölt velünk: a NAV (Nemzeti Adó-és Vámhivatal) felkért minket, hogy adjuk elő ünnepi műsorunkat a díjátadó ünnepségükön, a Kölcsey Központban. Örültünk, hiszen ez igazán nagy megtiszteltetés volt számunkra. Így tehát két alkalomra is készültünk. Az utolsó hetekben az osztályfőnöki órákon is gyakoroltunk, ezáltal a közönséget is megszoktuk. Párszor a tornaterembe is bejutottunk, hogy beállítsuk a hangtechnikát. Utóbbi meglehetősen nehéz volt, hiszen a fejmikrofonok torzítottak, viszont nem mindenki hangja töltötte be a teret. Végül a kézi mikrofonnál maradtunk, ami egészen jól bevált és tényleg sokat segített.

Lassan elérkeztünk az utolsó héthez is. Mivel a NAV-nak március 12-én, csütörtökön volt az ünnepség, előző nap elmentünk a Kölcsey Központba, és megtartottuk a főpróbánkat. Beállítottuk a hangokat, kaptunk térmikrofont, és fejmikrofont is. A színpadra ezúttal már a díszlet is felkerült, ami nagyon szépre sikerült. A próba elején mindannyian megcsodáltuk, hogy milyen igényes munkát végeztek kreatív osztálytársaink. Csütörtök reggel már mind jelmezben vagy ünneplő ruhában vártuk az első óra végét, hogy indulhassunk a Kölcsey Központba. Nagyon jól éreztük magunkat, az előadás sikeres volt, s a végén pedig finom sütivel is megvendégelték bennünket. A pénteki napon már szinte nem is izgultunk. A három előadás alatt azért kellőképpen elfáradtunk, ahogyan az eltelt hetek, hónapok alatt is, de úgy

gondolom, hogy az ünnepségre szánt sok idő és energia nem volt hiábavaló. Ezt a későbbi dicséretetek és pozitív visszajelzések is bizonyították, amelyeket nagyon jól esett hallanunk.

A következő héten pedig ismét összegyűltünk, hogy megünnepeljük a sikerünket egy hangulatos kis délutáni összejövetellel. S persze örülünk, hogy végre túl vagyunk az egész szervezésen, de azért hiányozni fognak az együtt töltött vicces, kellemes csütörtök délutánok...

Szabó Roxána

9.B

A szereplő 9. B-sek és osztályfőnökük, Dr. Lukács Eszter

Pillanatképek az iskolai előadásról

